

[Hanne Severinsen]

styrkelse af borgernes mulighed for at få indflydelse – det skal også være et svar til hr. Leif Hermann – for nogle gange har planbureaukriet jo været så indviklet, at borgerne alligevel bagefter har protesteret, når tingene var sket, til trods for at der skulle være alle mulige sikringer for, at de kunne høres i forvejen.

Det er ikke altid, at det, at der er mange instanser, er afgørende for, om borgerne kan få indflydelse, det er mere afgørende, om de kan indgå i en konstruktiv dialog, førend kommunalbestyrelsen har lagt sig fast. Og vi ved alle sammen, at det ikke er noget, man bare kan lovgive om, det er også et spørgsmål om, hvordan kommunalbestyrelserne fungerer over for borgerne. Vi ved også udmærket godt, at nogle kommuner meget hurtigt har kunnet få meget godt ud af planlovens bestemmelser om høringer, mens andre kommuner har været mere træge og i virkeligheden har gjort høringsprocessen til lidt af en skueproces.

Det er som sagt noget, jeg håber at politikerne efterhånden bliver bedre til ude omkring, men jeg mener sådan set, at smidiggørelsen og forenklingen gør det nemmere for borgerne at overskue, hvor de skal henvende sig med deres klager og argumenter, så jeg tror, at demokratiet får det nemmere efter denne afbureaukratisering af planloven.

Der er nogle ting, man kan drøfte i forbindelse med by- og landzonelov og spørgsmålet om erhvervsudviklingen i det åbne land. Vi kører stadig væk videre med reglen om, at der ikke må være ansat mere end 5 personer, og den vil vi godt kigge på, for der er jo meget forskel på stærkt forurenende virksomheder og servicevirksomheder; nu hvor vi har fået bredbåndnet og alle mulige andre moderne hjælpemidler, så kan der foregå nogle ting, som ikke behøver at genere nogen, ude i nogle bygninger, der er nedlagt til landbrugsformål. Men alt sådan noget kan vi se på.

Så vil jeg godt sige om sommerhusreglen, at vi egentlige mener, man har fundet en meget fornuftig afbalancering af den bestemmelse: når man har ejet sommerhuset i 10 år, så får man som pensionist mulighed for at bo der.

Mange kommuner har været meget bekymrede over, hvad det kan komme til at betyde i deres planlægning. Jeg tror, at deres bekymring er overdrevet. Det vil ikke være noget, som slår planlægning i stykker. Desuden er der jo også

bloktilskudsrefusionen, som også tidligere er nævnt. Jeg tror, at man har fundet en rimelig balance mellem, at vi på den ene side selvfølgelig ikke skal give det fuldstændig frit og få omdannet sommerhusområder til helårsbeboelse, men på den anden side at der er en individuel ret for den enkelte pensionist.

Jeg tror altså, at det vil blive en glimrende ting med den nye planlov.

Når det gælder råstofloven, mener vi også, at det er en væsentlig forenkling, at man ikke har formkrav til sektorplanlægningen i amterne. Der er forskel fra amt til amt. Man skal lave en planlægning, men det skal ikke være på en bestemt måde.

Vi kan også tilslutte os råstofloven.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Det hænder ikke hver gang, men hver eneste gang vi har miljølov-, planlov- og naturbeskyttelseslovsforslag til behandling her i salen, at når man har hørt Det Konservative Folkepartis ordfører og Venstres ordfører, så spørger man: Er regeringen indbyrdes enig om det, der er fremlagt?

Hr. Collet filosoferede vældig meget over, hvor meget man i grunden kunne nå til, hvis det var sådan, at denne her sommerhusregel, som ministeren nu vil indføre, blev lempet, stærkt presset af hr. Knud Lind.

Fru Hanne Severinsen snakker om, at man måske kunne overveje, om man ikke kan gå endnu videre, end det er sket med hensyn til myndighedskompetencen og myndighedsfordelingen på zonalovsområdet.

Jeg vil bede miljøministeren komme herop og fortælle os – og jeg synes, det skal ske nu – om det er således, at regeringspartierne står bag dette lovforslag, eller det er et oplæg til intern diskussion mellem regeringspartierne.

Videre ønsker fru Hanne Severinsen at sige, at der er tale om en forenkling af, hvor man skal henvende sig. Mig bekendt har det altid været således i zonalovssager, at man har kunnet indlevere sine ansøgninger på det lokale kommunekontor, og hvis det var kommunalbestyrelsen, der skulle tage stilling til dem, så gjorde den det, og hvis ikke, så sendte man dem videre til amtsrådet. Så den forenkling, der tales om, er jo i realiteten kun en formalitet.